

Fitxa tècnica

Guió Wan Jiahuan, Jia Zhangke **Música** Lim Giong **Fotografia** Nelson Yu Lik-wai, Eric Gautier **Interpretació** Tao Zhao, Zhubin Li, You Zhou **Durada** 111 min
Gènere Drama, romanç **Distribuïdora** Atalante **Llengües** Mandarí, xinès, amb subtítols en català

Sinopsi

A la Xina de principis dels anys 2000, Qiao Qiao i Guao Bin comparteixen un amor apassionat però fràgil. Quan Guao Bin desapareix per provar sort en una altra província, Qiao Qiao decideix anar a buscar-lo. (FilmAffinity)

Crítica

La magnífica **Caught by the Tides**, el setè títol que el xinès **Jia Zhang-ke** presenta a competició a Canes, també és una pel·lícula en trànsit. Es podria dir que fa més de vint anys que la roda, perquè inclou material d'algunes obres clau de la seva filmografia (*Unknown Pleasures* i, sobretot, de *Naturaleza muerta*, de la qual reutilitza alguns plans) i imatges que va filmar a les albors del segle XXI. En aquest sentit, Zhang-ke no només torna a parlar dels canvis socioeconòmics de la història del seu país, **agitat per la velocitat capitalista i la implantació neuròtica de les noves tecnologies**, sinó que també reflexiona sobre la capacitat del seu cinema per reflectir aquests canvis, que ara inclouen un inevitable capítol situat en un temps postpandèmic.

Dividida en tres episodis, que corresponen a l'any 2001, al 2006 i a l'actualitat, **Caught by the Tides** explica la història d'amor a la deriva entre la Qiaoqiao (Zhao Tao, musa i esposa del cineasta) i en Bin. La primera part és deliberadament elusiva i opaca, encara que la manera fragmentada, gairebé abstracta, en què Zhang-ke barreja textures d'imatge, espais en ruïnes i en efervescència, i testimonis documentals, deixant que els dos amants només coincideixin puntualment, sense parlar-se, és molt hipnòtic. La segona part amplia el camp de batalla de *Naturaleza muerta*, fins al punt que sembla que estem veient aquella pel·lícula des d'una altra perspectiva, i la sensació de dislocació del record resulta fascinant. La tercera és alhora crepuscular i esperançadora: si Zhang-ke ha silenciats la veu de la Qiaoqiao durant tota la pel·lícula –és, sí, un film gairebé sense diàlegs, però molt musical–, ara llançarà un crit que és tota una declaració de principis, **potser l'única manera que té el poble xinès d'expressar-se quan sembla que el creixement econòmic ha oblidat els invisibles**.

Sergi Sánchez – larazon.es – Canes 18/05/2024